

Під горою Соколихою

Василь Чухліб

Польовою дорогою мчав червоний мотоцикл. Мчав до зеленої гори Соколихи, з-за якої випливало рожеве сонце. За кермом — тато, а в люльці Арсеник гойдається. їдуть вони на жнива, до комбайна.

Учора Арсеник таки дочекався тата. Щоб не заснути, поклав під подушку старого будильника, який торохтів, наче трактор.

А тато, тільки-но зайшов до хати, одразу спитав про Арсеника:

— Ну, як наш герой? Спить? Авжеж, наморився на току, зерно рятував від дощу.

Арсеник схопився з ліжка.

— Тату, я на комбайн хочу!

— Отакої! — здивувався тато. — Це ж треба рано вставати і цілий день у полі. А там — пилюка, спека.

— Та візьми вже його з собою, — обізвався й дідусь...

Поле розкинулося від Соколихи аж до обрію. По ньому золотими хвилями — валки скошеної пшениці. Під горою, край поля, стояв оранжевий комбайн "Колос". Тато зупинив біля нього мотоцикла, Арсеник вибрався з люльки і став розглядати комбайн.

— Тату, а що то за зірочки на бункері?

Зірочки означають, скільки зерна намолотив комбайнер.

— Ого, скільки ти намолотив! — вигукнув Арсеник.

— Так. Ти он послухай: ранок який дзвінкий!

І Арсеник почув: дзвенить гора Соколиха — то птахи виспівують, радіють погожому дневі; цимбалять у стерні коники, а в небі видзеленькує жайворон.

— Нумо й ми до діла! — сказав тато.

Вони піднялися по крутій драбинці на високий місток, пройшли у кабінку. Арсеник умостився поруч з татом на м'якому сидінні.

Як на долоні, лежало перед ними поле. Ген далеко виднілося село. Ураз над полем розлігся дружний рокіт. Це один за одним рушили в загінки комбайни. Задвиготів і їхній "Колос", повільно поплив полем.

Через віконечко, що було збоку в кабінці, Арсеник бачив, як повниться бункер зерном. До комбайна під'їхала знайома вантажівка. Це ж Левко під'їхав, сигналить і привітно киває татові та Арсеникові.

— Ану смикни за оцей важілець! — показав Арсенику тато.

Арсеник смикнув, і з бункера по трубі зашурхотіло в кузов зерно. Коли кузов був повен, Левко знову посигналив: дякую, мовляв. І вантажівка помчала до села.

Комбайн далі міряв поле з краю в край. Підбирав скошену пшеницю, обмолочував, відділяв зерно, а соломку різав на січку...

Комбайн ще раз обійшов поле і раптом затих, зупинився під самою горою. Арсеник стривожено глянув на тата: щось сталося?

— Нехай наш "Колос" трішки перепочине. А ми пообідаємо. Он уже нас куховарка чекає,— сказав тато.

У затінку під ліщиною була розстелена скатертина, розставлені миски. Комбайнери вмивалися біля кринички і бралися до обіду. Борщ був такий смачний, що Арсеник незчувся, як усю миску висьорбав.

До гурту під'їхав бригадир Клим Іванович. Гортав блокнотика і розказував комбайнерам, хто скільки зерна вже намолотив. Виявилось, що найбільше — Арсеників тато.

— Так у нього ж який помічник! — кивали комбайнери на Арсеника.

Клим Іванович узяв баночку фарби й пішов до комбайнів. Піднявся до бункера татового "Колоса" і намалював на ньому восьму зірочку.

— Бажаю, щоб не менше десяти було! — потиснув татові руку.

— Постараємось! — відповів тато.

— Авжеж, постараємось! — додав Арсеник, і бригадир та комбайнери заусміхалися.

А коли Арсеник ступив на сходинку, щоб підійматися в кабінку, тато сказав:

— Мабуть, досить з тебе, синку, на сьогодні. Бо день довгий. Он Клим Іванович у контору їхатиме і завезе тебе в село.

В Арсеника забриніли на віях сльози.

— Там же дідусь сам. Може, щось йому допоможеш,— мовив тато.

І Арсеникові довелося погодитись...

Польовою дорогою мчав до села зелений мотоцикл. За кермом — бригадир Клим Іванович, у люльці — Арсеник, а в руках у нього — тугий снопик, якого зв'язав він разом із татом. Як збиралися вони в поле, то дідусь попросив: "Привези мені, онучку, снопик пшениці. Подивлюся, яка вродила цього літа". Поставить дідусь снопика на покуті в світлиці. А коли відлетять у вирій лелеки, за вікнами задощить осінь, завіхолить зима, то й татові, і Арсеникові цей снопик нагадуватиме золоте літо, жнивне поле під горою Соколихою.